

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: LYSETS FLUGT.

Citation: Kaalund, H. V.: "LYSETS FLUGT.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid66651/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Nu flakke de husvilde trindt paa Jord,
og hvor de søge, i Syd og Nord,
er alt det Gamle forandret —
i Duggen vi sé kun et myldrende Spor,
som viser den Vej, de har vandret.

LYSETS FLUGT.

Sagtelig den sorte Nat
lister frem af Skov og Krat,
sniger sig med Skygger lange
ud fra Havens dunkle Gange,
ud fra hver en Krog og Vraa,
hvor den skjult for Lyset laa
som en skummel dagsky Fange.

Mærker Du dens kolde Gys?
Sér Du, hvor det skønne Lys,
det, hvis aftenrøde Lue
farver Himlens høje Bue
og forgylder Jord og Hav,
sér Du, hvor det tager af,
hvor de gyldne Straaler drage
vemodsfulde sig tilbage,

langsomt, stille, Fod for Fod,
ret som om de stride mod,
ret som om de nødigt ville
fra den skønne Jord sig skille,
fra hver lille Plet derpaa?
Ak, det nytter ej, de maa:
over Skov og Eng og Ager
Natteskurningen dem jager,
glider, kold og mørk og graa,
opad hvert et lille Straa,
opad hver en Busk og Stamme
og fordriver Solens Flamme,
under Lyset ingen Frist
paa den mindste Gren og Kvist,
skrider frem med Skygger kolde
over Mure, over Voide,
hyller Alt i Dæmring ind.
— Kun paa Kirketaarnets Tind
og paa Stadens høje Tage
er endnu en Rest tilbage
af det gyldne Aftenskin.
Dejligt dvæler det deroppe,
ret som om det dér vil stoppe,
ret som det i Flugtens Hast
klynger sig til Jorden fast,
for endnu engang at sige

sit Farvel til Land og By,
før det maa for Mørket vige
op til Luftens stille Rige,
til den gyldne Aftensky.

Et Par flygtige Sekunder,
længer faar det ikke Stunder;
højt paa Kirkens Spir tilsidst
funkler kun en gylden Gnist ---
nu er ogsaa den forsvunden,
nu har Mørket Sejer vunden;
dækket af dets Sørgelil
ligger nu den skønne Jord.

Men den sorte Skygge trænger
længer op og altid længer,
løfter sig alvorlig, stum
højt i Luftens vide Rum,
og sit sorte Hoved rækker
op fra Sky til Sky, og strækker
sig bestandig mér og mér
mod de fjerne Stjerner Hær.
Ogsaa dem vil den fordunkle;
-- men de klare Stjerner funkle
højt paa Himmelen hos Gud,
slukkes ej af Mørket ud.

Dér har Lyset Fristed fundet —
fryd Dig, det er ej forsvundet!
Du, som sørged ved dets Flugt,
fryd Dig, det er ikke slukt!
Hisset oppe i det Fjerne
paa den lille gyldne Stjerne
glimre end dets Straaler smukt.

NU SUSER DEN KOLDE OKTOBERBLÆST.

Nu suser den kolde Oktoberblæst
og voldsomt Egen bevæger —
o havde jeg nu en fyrig Hest,
o var jeg en lystig Jæger!

Om Stormen sused med Hagl og Sne,
om Solen brændte mig Kinden,
jeg vilde juble, jeg vilde le
og give min Sorg til Vinden.

Og skued jeg mægtig Usselhed
den Svage i Støv at bukke,
med Bøssen knalded jeg Høgen ned,
som vilde Duerne plukke.